

των. Ἐκτὸς τούτου ἐφάνησαν ἐνταῦθα καὶ ἄλλα γνωρίσματα, καθ' ἃ δύναται νὰ ὀρισθῇ ὁ ἄνθρωπος, διότι καὶ ἡ φαντασία ἀπέδειξεν ὅτι ὑπερῆδεν τὰ φυσικὰ ὄρια.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται, ὅτι τὰ καθ' ὕπνου ὄραματα δὲν εἶνε τόσο ἀλυτὰ αἰνίγματα, ὅσον γενικῶς νομίζεται. Εἰς τὰ μυστηριώδη ταῦτα φαινόμενα ὁ λαὸς ἀρχῆθεν ἐνόμιζεν ὅτι διέβλεπε τὸν δόκτυλον ὑπερφυσικῶν δυνάμεων. Ποσάκις λέγεται ὅτι ὁ Ὀνειρος ἀπεκάλυφεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν τὸν σκοτεινὸν κόλπον τοῦ μέλλοντος! Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐστελλον τοὺς ἀσθενεῖς των εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπως ἐκεῖ καθ' ὕπνου υποδείξῃ αὐτοῖς ὁ θεὸς μέσον τι πρὸς θεραπείαν τῆς βασιανιζούσης αὐτοῦ νόσου, ὑπάρχουσι δὲ καὶ νεώτεροί τινες φιλόσοφοι, οἱ ὁποῖοι συνιστῶσι τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὁνείρων πρὸς διάγνωσιν κρυφίων ἢ ὑπολανθανουσῶν ἀσθενειῶν. Μεθ' ὅλα

ὅμως ὅσα καὶ ἂν ἔχωμεν εἰπεῖ ἀνωτέρω, δὲν πρέπει νὰ βασίζωμεθα ἐπὶ τῶν ὁνείρων, διότι πάντοτε ψεύδονται καὶ μᾶς ἐξαπατῶσι. Τὸ αὐτὸ δὲ δύναται νὰ ῥηθῇ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων ὁνείρων μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμούς, περὶ τῆς ῥεμβώδους ἐκείνης καταστάσεως, καθ' ἣν ὁνειροπόλοῦμεν κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παρισταμένης ὥραίας. Τὸ νὰ ὁνειροπολῇ τις ἀντὶ νὰ σκέπτηται καὶ νὰ ἐργάζεται εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνον, ἀκόμη καὶ ἂν ἐκοσμήθῃ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ τῆς καλλονῆς, ὅσην ἔχει ἢ ἐν τῇ „Κλειῷ“ σήμερον ὁνειροπολοῦσα.

Διότι ἡ οὐσία τῶν ὁνείρων τούτων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ πόθος πρὸς δόξαν, εὐτυχίαν καὶ ἔρωτα, ἢ δὲ ἐκπλήρωσις ὄλων τῶν ὑποκαρδίων ἡμῶν πόθων, ὅτινες ἴσως οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ πραγματοποιοῦνται, τελεῖται τὸσον ἀθουρόβως καὶ εὐκόλως ἐν τῇ φαντασίᾳ! Δρ. Ε. Μ.

ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ.

Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἱστορίας.
(συνέχεια καὶ τέλος).

— Ὁ βασιλεῦ, πόσον μὲ ἐξευτελίζεις, ἀπεκρίθη βαρυθύμως ἡ Τελέσιλλα, νομίζων ὅτι, ὅπως κορινθία τις ἑταῖρα, ἀντὶ χρυσοῦ δύναμις νὰ δυσασίῃ τὴν τιμὴν μου.

— Τότε, εἶπεν ἡρεθισμένος ὁ Κλεομένης, σοὶ ὑποβάλλω ἕτερον ἔρον. Σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου σου, ἢ, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, σὲ ἀφίνω ἐλευθέρων νὰ ἐκλέξῃς ὅ,τι ἂν θέλῃς. Σοὶ ἀποδίδω ὅλους τοὺς ἀργεῖους αἰχμαλώτους, πάντα τέλος ὅσα ἔχω, ἐὰν εἰσακούσῃς τῆς θερμοῦς μου παρακλήσεως. Ἐὰν μὲ ἀρνηθῇς . . . θὰ παραφρονήσω, καὶ τότε ἀλλοίμονον εἰς σέ! Ναι, Τελέσιλλα, ἐξηκολούθησε γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς καὶ κρύψας τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ χιτῶνός της, μὴ με ἀπορρίψῃς. Ὡς ἐκείσεα ἔδω, ἵνα ἐνώπιον τοῦ συζύγου σου διαπράξω κατὰ σοῦ τὴν ὑβριστικωτέραν προσβολήν, καὶ ὅμως ἅμα εἰσῆλθες ἡ καρδιά μου ἐμαλάχθη καὶ αἱ αἰσθήσεις μου ἐπραῦνθησαν. Ὁ θεοί, διὰ τί δὲν ἦσο πλησίον μου πρὸ τοῦ ἄλλοις τοῦ Ἄργους διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ φοβερὰ ἐκείνη καταστροφή;

— Μοὶ ὑπόσχου, ἀπεκρίθη ἡρέμως ἡ Τελέσιλλα, τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου μου καὶ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων, ἐὰν παραδώσω ἐμαυτὴν εἰς τὴν αἰμιάν. Δὲν βλέπεις ὅμως ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ συζύγου μου οὐδεμίαν ἔχει πλέον ἀξίαν; Πᾶσαν γόντρον θὰ ἔχη πλέον δι' αὐτὸν ὁ βίος μετὰ τὸ ἄσχος τοῦ προσφιλοτέρου του ἔντος; Ἐπειτα καὶ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων ὁ βίος τίνα ἀξίαν θὰ ἔχη, ἂν σὺ αὐρίον κυριεύσῃς τὸ Ἄργος καὶ κατασφάξῃς ἅπαντας τοὺς ἐλευθερωθέντας; Ἀντὶ ὅλων τούτων ἐν μόνον πρᾶγμα δύναται νὰ με πείσῃ, ὅπως μεταβάλω γνώμην. Ὅχι ὁ σύζυγος, οὔτε τὸ τέκνον μου εἶνε τὸ τιμαφέστερον κτήμιά μου, διότι ἀγαπῶ μὲν τὸν Εὐξενίδην περισσότερο παρ' ὅλα ὅσα μοὶ ἐχάρισαν ἐπὶ γῆς οἱ θεοί, δύναμαι ὅμως, ἂν ἀπωλέσω αὐτόν, νὰ λάβω καὶ ἄλλον σύζυγον, καὶ ἂν ὁ προσφίλης μου Ἀλεξάνωρ ἀποθάνῃ, δύναμαι πάλιν νὰ γίνω μήτηρ πολλῶν ἄλλων τέκνων. Ἐν πρᾶγμα ὅμως, τὸ πολυτιμώτατον πάντων, δὲν θ' ἀνακτήσω ποτέ, ἂν ἅπαξ χάσω αὐτὸ, τὴν πατρίδα μου. Γνωρίζω ὅτι κακῶς ἔχουσι τὰ τοῦ Ἄργους καὶ ὅτι πολλὰ χῆραι καὶ κόραι αὐτοῦ μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν συζύγων καὶ ἀδελφῶν θ' ὀναγασθῶσι νὰ συζευχθῶσι μετὰ τῶν μετοίκων μας, ὅπως ἀποκτήσωσι πάλιν ἀπογόνους καὶ καταστήσωσι τὴν πόλιν ἱκανὴν μετ' ὀλίγον χρόνον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Ἐως ἔτου μεγαλώσωσιν οἱ νῦν ἀπόγονοι, τὴν ἀμυναν τῆς πατρίδος θ' ἀναλάβῃ γενεὰ οὐχὶ ἰσότητος αὐτῶν. Τώρα ὑπάρχει ἀκόμη τὸ Ἄργος, καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει, εἶνε πατρὶς ἡμῶν, ἀφ' οὗ ὅμως καταστροφῇ εἰς τί ὠφελεῖ ἡ ζωὴ μου, ἢ ἡ τοῦ συζύγου μου ἢ καὶ ἡ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων; Δὲν εἶνε καλλίτερον ν' ἀποθάνωμεν τώρα εὐθύς, παρὰ νὰ μαρνανθῶμεν ἐν τῷ δουλείᾳ τῶν σκληρῶν Σπαρτιατῶν; Διὰ τοῦτο, ὦ βασιλεῦ, ἄσασον τὸ Ἄργος! Φέρε τὸν στρατὸν σου μακρὰν αὐτοῦ καὶ ἄφες τὴν ζωὴν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Μόνον ὑπὸ τὸν ἔρον τοῦτον, ὅσον καὶ ἂν ἦνε σκληρὸς, δύναμαι νὰ συγκρατηθῶ εἰς τὴν αἰμιάν σου ἀπαίτησιν.

— Καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Κλεομένης. Σοὶ ἀμύνω πᾶν ὅ,τι ἐζήτησας!

— Μὴ σπεύδῃς δὲν θὰ κλείσωμεν ἀμέσως τὴν συμφωνίαν. Πρέπει

νὰ δώσης ἐγγράφως τὸν ἔρον σου καὶ νὰ στείλῃς αὐτὸν ἀμέσως εἰς τὸν γέροντα ἡμῶν βασιλέα Κόνωνα. Ἐγέρθητι καὶ γράφον.

Ὁ Κλεομένης ἔλαβε μὲ τρέμουσαν χεῖρα φύλλον παπίρου καὶ κάλαμον καὶ ὑπαγορευσούσης τῆς Τελεσίλλης ἔγραψε:

„Ὀρκίζομαι εἰς τὸν Δία, τὴν Ἥραν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅτι ποτέ δὲν θὰ βαδίσω ἐναντίον τοῦ Ἄργους καὶ ὅτι αὐρίον θ' ἀπέλω ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ στρατοῦ μου. Ἄς ἀποθάνω ἐὰν παραβῶ τὸν ἔρον μου. Κλεομένης.“

Ἐπειτα δέσας καὶ σφραγίσας τὸν κύλινδρον ἐκόλλεσε τὴν Φαίβην καὶ ἔπεμψεν αὐτὴν ἐν συνοδίᾳ ἐνὸς κήρυκος εἰς τὸ Ἄργος.

— Ἐν πρᾶγμα ἀκόμη ἔχω νὰ σε ζητήσω, ὦ βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Τελέσιλλα πλησιάζουσα καὶ θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονός του. Ἄφες νὰ ἴδω ἅπαξ ἔτι τὸν σύζυγόν μου καὶ νὰ ζωογονήσω αὐτόν δι' ὀλίγου οἴνου.

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπέτρεψε σιωπηλῶς. Ἡ Τελέσιλλα χύσασα τότε ἕκτινος μεγάλου δοχείου οἶνον εἰς ἐν κύπελλον μετέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ γονυπετήσασα πρὸ τοῦ συζύγου της ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τὸ μανθῆλιον καὶ τῷ ἔδωκε οἶνον νὰ πῖν. Εἶτα ἐπέθηκε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του καὶ περὶ τῶν τραχηλῶν του τοὺς ἀπαλούς της βραχίονας καὶ τῷ ἐψιφύρισε: „Γιάννε, ἀγαπητέ μου Εὐξενίδη! Ἐὰν σὺ σωθῆς, φρόντισον περὶ τοῦ τέκνου μας, τὸ ὅποιον εἶνε πεπωμῆμενον νὰ μὴ ἑτανίδω. Ἐγὼ ἀποθνήσκω!“

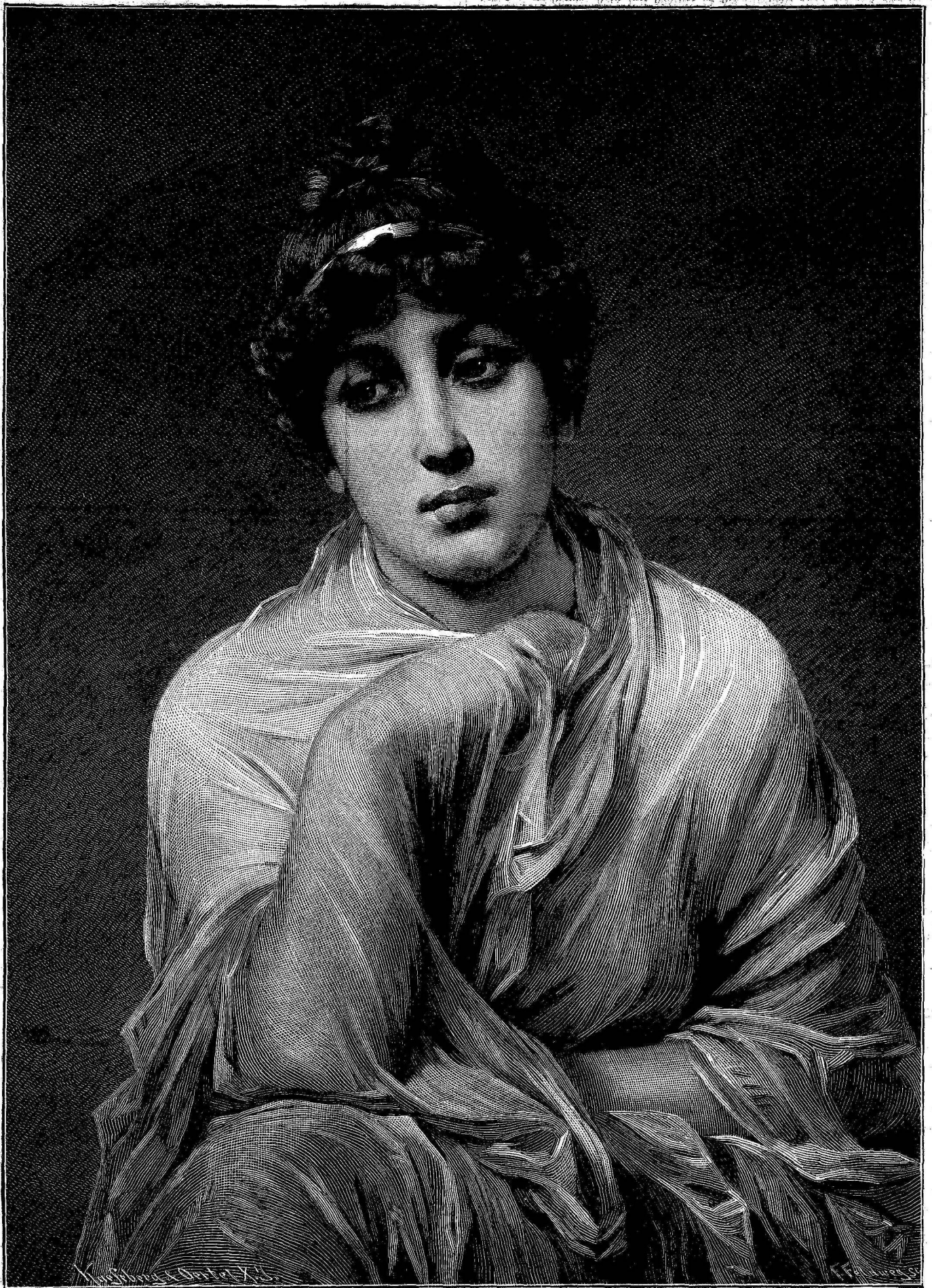
— Προσφίλης μου Τελέσιλλα, ἀπήνησεν οὗτος ἐπίσης χαμηλοφώνως, διὰ τί ὀμιλεῖς οὕτω; Οἱ θεοὶ δὲν ἀπεφάσισαν ἀκόμη τὸν θάνατόν σου.

— Ὅχι, Εὐξενίδη, πρέπει ἐγὼ διὰ τοῦ θανάτου μου νὰ σώσω τὸ Ἄργος. Μὴ παραπονήσαι ματαίως κατὰ τῆς μοίρας.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ βασιλέως ὁ φύλαξ ἐπλησίασε τὴν Τελέσιλλαν καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῇ. Ὅτε δὲ αὐτὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κύριον τῆς σκηνῆς θάλαμον, ὁ Κλεομένης ἐμέμφαζεν ὡς μαινόμενος. Μετὰ πυρετώδους ταχύτητος ἔδιδε διαφόρους διαταγὰς, ὅπως ἐτοιμάσωσι μεγαλοπρεπῶς τὴν κλίνην του, κοσμήσωσιν αὐτὴν δι' ἀνθέων, καὶ στέψωσι τὴν κεφαλὴν του διὰ στεφάνου ἐκ βόδων. Εἶτα ἔκαμε σπονδὰς εἰς τὸν Ἰμεναῖον καὶ τὴν Ἀφροδίτην ψιθυρίζων ἀσαφεῖς καὶ ἀκαταλήπτους λέξεις. Ἐπὶ τέλους διέταξε νὰ φέρωσι τὸν δέσμιον Εὐξενίδην εἰς τὸν προθάλαμον καὶ νὰ φυλάττωσιν αὐτὸν ἐκεῖ δύο στρατιῶται, ἐν ᾧ ἡ Τελέσιλλα κεκυφύτα ἐκ τῆς θλίψεως ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ ἑστεμμένου Κλεομένου εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ.

VII.

Μόλις ἤρχισε νὰ ὑποφώσῃ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ὁ Κλεομένης ἐξύπνησεν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Τελεσίλλης καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὰ βλέμματά του. Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ἐξέβαλε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἀνεπήδησε τῆς κλίνης. Ἡ Τελέσιλλα ἦτο νεκρά. Ἐκείτο ὠχρὰ, ἴσχυος μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμούς καὶ χεῖλη σπασμωδικῶς συνεσταλμένα. Ἐκ τοῦ στόματός της ἔρρε κρουνοὺς αἵματος χυνόμενος ὑπὲρ τὴν σιαγόνα καὶ τὴν τρά-

Η ΠΕΜΒΑΖΟΥΣΑ κατὰ το πρῶτότυπον εἰκόνας τοῦ Σίχελ.

— Νά ή μία! Φύγετε, τέρατα, φύγετε μακρὰν ἀπὸ τὸ σῶμά μου . . .

Καὶ διὰ μιᾶς ἰσχυροτέρας κινήσεως ἐνέπηξε τὸ ξύφος εἰς τὴν γαστέρα τοῦ ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ὥστε ἀμέσως ἐχύθησαν ἔξω ὅλα τὰ ἐντόσθια. Στενάζων καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀφροῖ ἔπεσε χαμαί. Εἰς στεναγμὸς ἀκόμη, εἰς παλμὸς — καὶ ὁ Κλεομένης ἦτο νεκρός.

Οἱ δούλοι ἐκάλυψαν ἀμέσως τὸ φοβερῶς παραμορφωθὲν πτώμα διὰ μεγάλης δόξης.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον ὁ ραδινὸς τὸ ἀνάστημα Λεωνίδας, ὁ διάδοχος τοῦ νεκροῦ βασιλέως, ὁδηγῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν

ἐρατεινὴν σύζυγόν του Γοργώ, θυγατέρα τοῦ Κλεομένου. Ἀμα εἶδεν ἡ Γοργώ τὴν οἰκτρὰν μορφήν τοῦ πατρὸς τῆς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ κλαίουσα ἔκρυψεν αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τοῦ συζύγου τῆς. Ὁ Λεωνίδας ἀσπασθεὶς αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον εἶπε,

— Τὴν Σπάρτην πρέπει μᾶλλον νὰ συγχαρῶμεν ὅτι ὁ Κλεομένης ἀπέθανεν. Ἡμεῖς ἔμω, προσφιλεῖς Γοργώ, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν κηλίδα, ἣτις ἐμόλυνε τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἵνα οἱ μεταγενέστεροι μὴ δικαιῶνται νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομά τῆς μετὰ περιφρονήσεως.

(ἐκ τοῦ γερμ. ὑπὸ Ἑλένης Ν.)

ΜΟΧΘΗΡΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Διακεκριμένος τις ἰατρός εἶχε μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ πελατῶν καὶ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία ἔπασχε διαφόρους φαντασιώδεις ἀσθενείας, καὶ ἕνεκα τούτου ὅπου καὶ ἂν εὑρισκε τὸν ἰατρὸν τῆς ἐζήτει παρ' αὐτοῦ ἐκτεταμένας συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας.

Βαρυνθεὶς ἐπὶ τέλους τὰς ἀπροσδοκίτους καὶ ὀχληρὰς ἐφόδους τῆς κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἐπισκέψεων του διέταξεν ἡμέραν τινα τὸν ὑπηρέτην, ὁσάκις ἠθέληεν ἔλθει πάλιν ἡ μεμφίμορος κυρία Α., νὰ τῇ λέγῃ, ὅτι ὁ ἰατρός ἐξῆλθε δυστυχῶς προ ὀλίγου. Τοιοῦτοτρόπως τοῦλάχιστον ἔμενον ἐπὶ τινα καιρὸν ἡσυχος εἰς τὸν οἶκόν του.

Πρωῖαν τινα, ὅτε ὁ πολυάσχολος Ἀσκληπιάδης ἐν τινι κεντρικῇ ὁδῷ κατήρχετο τῆς ἀμάξης του δια νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα τῶν ἀσθενῶν του, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὄψα του ἓκ τινος κομποῦ ὀχήματος ἡ γνωστὴ φωνὴ τῆς εὐγενοῦς πελάτιδος του.

Μάτην ὁ ἀτυχὴς ἰατρός ὑποκρίνεται τὸν κωφόν, μάτην προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἀναμιγνυόμενος εἰς τὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν.

Τὸ κομποῦ ὀχημα ἀκολουθεῖ αὐτὸν παρὰ πόδας — σταματᾷ — ἀνοίγεται ἡ θύρα του καὶ σπεύδουσα κατέρχεται ἐξ αὐτοῦ ἡ κυρία Α. . .

— Ἐξοχώτατε! ἐξοχώτατε! ἄχ — δόξα τῷ θεῷ ποῦ σᾶς εὕρισκω ἐπὶ τέλους! Εἶμαι εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν!

Στενάζων ἀναγκάζεται ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης νὰ ὑποστῇ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τοιοῦτου προλόγου. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τοῦλάχιστον οὐδεμίαν ἔχει ἐλπίδα νὰ διαφύγῃ, προβλέπει δὲ ὅτι ἡ ἀγαθὴ κυρία Α., τῆς ὁποίας ἄλλως ἡ φωνὴ ἔχει ὀξύν τινα νευρικὸν τόνον — εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τῆς ἐπιμεγαλοφωνότερον θ' ἀπαριθμῆσῃ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ ἔμπροσθεν τοῦ περιέργου δημοσίου.

Ἐν τῷ μεταξύ καταβάλλει ἀσθενῆ τινα προσπάθειαν νὰ σωθῇ ἀπὸ τῆς περιπετείας ταύτης, λέγων:

— Δὲν ὀρίζομεν καλλίτερα μίαν ὥραν, νὰ ἔλθητε εἰς τὴν οἰκίαν μου; Ἄλλ' αὐτὴ ἀμέσως τὸν διακόπτει, ἀναφωνοῦσα

— Πῶς ἔμπορεῖτε νὰ νομίζετε, ὅτι ἐπιτρέπει ἡ κατάστασίς μου τὴν ἀργοπορίαν ταύτην, ἐξοχώτατε; Ὅλην τὴν προμεσημβρίαν σᾶς ζητῶ καὶ τῶρα ἔρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας. Μόλις εἶχετε ἐξέλθει. Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐξοχώτατε, ὅτι πνέω τὰ λοιπὰ, διότι τῶρα προσετέθησαν καὶ πόνοι εἰς τὸ στομάχι . . . φοβεροὶ πόνοι, σᾶς λέγω . . .

— Θέλετε ἴσως νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν σας καλλίτερον, τὴν διακόπτει ὁ ἰατρός, τοῦ ὁποίου τὴν ἰσορροπίαν ἀπειλοῦσι νὰ ταράξωσι τὰ γελῶντα πρόσωπα τῶν διαβατῶν, Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ἔλθω μετὰ δύο ὥρας . . .

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον

νὰ μάθετε εἰς ποίαν κατάστασιν εὕρισκομαι, διότι ποτὲ δὲν μπορεῖτε, φίλε μου, νὰ φαντασθῆτε πόσον εἶνε ἀξιοδάκρυτος — ὁ ὕπνος ἴσως — ἡ ὄρεξις μου κατεστράφη, κατεστράφη, σᾶς λέγω. Νά, ἔτσι καθὼς με βλέπετε, δὲν ἔφαγα σήμερον παρα ἓνα κομματάκι ψάρι.

— Σοβαρὸν, πολὺ σοβαρὸν τοῦτο! ἀναφωνεῖ ὁ ἰατρός ὡσεὶ φωτισθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἰδέας. Διὰ τοῦτο πρέπει, νομίζω, ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ὁ θεὸς μου! ἀνακραῖζει ἡ ἐκφοβισθεῖσα κυρία, δρατομένη μετὰ τρόμου τοῦ βραχίονος τοῦ ἰατροῦ — καὶ ἐγὼ τὸ προησθάνομην — βέβαια πλέον θὰ ἔχω νευρικὸν πυρετὸν ἢ περιπνευμονίαν — ἄχ, θεὸς μου — αὐτὴ ἡ ζάλη μου καὶ αὐτὸς ὁ πυρετὸς συγχρόνως — καὶ τὰ ποδιάρια μου καὶ τὰ χέρια κτυποῦνε τόσο δυνατὰ ἀπὸ τοὺς πόνους — καὶ τὸ στομάχι! Ὅπου καὶ ἂν βάλω τὸ χέρι μου, ἔχω ἓναν πόνο . . . ἓναν πόνο!

Ὁ ἰατρός εἶνε ἀπελπισ πλέον, οὐδὲ τολμᾷ κἂν νὰ σκεφθῇ, ὅτι δύναται νὰ διαφύγῃ, ἐν ᾧ ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ συμπυκνοῦται καὶ νὰ μειδιᾷ περὶ τοὺς δύο συνομιλοῦντας. Ἡ ἀγαθὴ κυρία Α. δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς διὰ τὸ πλῆθος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παραπονῆται μεγαλοφώνως.

— Τὸ βλέπω ὅτι καὶ σεῖς φοβεῖσθε πολὺ διὰ τὴν κατάστασί μου — καὶ ποῦ ἀκόμη νὰ μάθετε ὅλα τὰ πάθη μου. Δὲν σᾶς εἶπα ἀκόμη τί πάσχω ἀπὸ τὴν χολή μου — ἔχω μιὰ τέτοια γεῦσι εἰς τὸ στόμα μου! — ὦ, ἂν ἤξεύρατε, τί γεῦσι ἔχω εἰς τὸ στόμα μου. —

Μεθ' ἰκετευτικοῦ βλέμματος παρατηρεῖ ὁ ἰατρός τοὺς περὶ αὐτὸν ζητῶν βοήθειαν. Πρέπει ὅπωςδὴποτε εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως νὰ διαφύγῃ. Ἡ τελευταία ἰκμὰς τοῦ πρὸς τὴν κυρίαν σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπομονῆς του ἐξηγητλήθη, ἀμα ὡς ἤκουσεν ἐπαναλαμβάνουσαν τὴν φωνήν:

— Ὁ σφυγμὸς θ' ἀνέβηκε τοῦλάχιστον εἰς τὰ ἐκατὸν εἰκοσι, καὶ ὅμως πάλιν τρέμω ἀπὸ τὸ κρῦο, καὶ τὰ συρίγματα ποῦ ἔχω ἔμπροστά ἔστα μάτια μου — εἶμαι χαμένη, θ' ἀποθάνω. —

Ὁ ἰατρός συνέλαβε φοβερὰν ἀπόφασιν καὶ στρέφων τὰ βλέμματά του περίξ του, λέγει μὲ σταθερὸν τόνον φωνῆς.

— Κλείσατε τὰ μάτια σας, κλείσατέ τα δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ.

Τρέμουσα ἐκτελεῖ τὴν προσταγὴν του ἡ ἀτυχὴς πάσχουσα.

— Ἐτσι, καὶ τῶρα βγάλετε ἔξω τὴ γλῶσσά σας — ἀλλὰ πολὺ ἔξω — καλὰ, τῶρα μείνατε ἔτσι ἔς αὐτὴν τὴν θέσιν . . .

Τὶ ἐσκέφθησαν καὶ τί εἶπον οἱ πολυπληθεῖς παροδῖται, ὅταν ἔν τινι τῶν κεντρικωτέρων γωνιῶν τῆς ὁδοῦ ἐκείνης εἶδον μίαν πλουσίως ἐνδεδυμένην κυρίαν εἰς τοιαύτην θέσιν,